

3 juni 1970

No. 16.353

v.D

De Hoge Raad der Nederlanden,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 23 december 1969 betreffende de hem opgelegde aanslag tot navordering van inkomstenbelasting voor het jaar 1963;

Gezien de stukken;

Overwegende dat aan belanghebbende die voor het jaar 1963 was aangeslagen naar een zuiver inkomen van f 12.160,--, voor dat jaar een aanslag tot navordering is opgelegd naar een zuiver inkomen van f 15.010,--, waarbij een verhoging is toegepast van 25%;

Overwegende dat belanghebbende in beroep is gekomen bij het Hof;

"dat belanghebbende gedurende het belastingjaar de volgende betrekkingen had:

1. gemeente-ambtenaar van de gemeente Z,
2. agent van de A-bank,
3. stoffeerder-woninginrichter,
4. fruitteler,
5. boekhouder van B te Z,
6. avondboekhouder;

dat zijn gezin toen bestond uit hemzelf, zijn echtgenote en drie kinderen, geboren in 1954, 1955 en 1959; dat belanghebbende voor zijn bedrijf van stoffeerder-woninginrichter een tabellarisch kas-, bank- en giroboek gebruikt, dat achteraf wordt opgemaakt; dat bij een boekenonderzoek betreffende het belastingjaar 1966, ingesteld op 6 februari 1968 bleek dat het kas-, bank- en giroboek tot november 1967 bijgewerkt; dat het onderzoek zich ook over de jaren 1963 tot en met 1965 heeft uitgestrekt; dat data niet worden vermeld; dat de kas per ultimo december niet wordt

geteld, dat kascontrole niet mogelijk is; dat de voorraden slechts zeer globaal worden opgenomen; dat het gezin leeft uit de kas en het huishoudelijk en bijzonder privé achteraf wordt geboekt; dat het brutowinstpercentage van de inkopen bedragen heeft

in	1963	19 %
	1964	17.8%
	1965	18.6%
	1966	18.5%
	1967	30.5%
	1968	36.8%;

dat blijkt door de Inspecteur opgestelde en door belanghebbende niet betwist. vermogensvergelijkingen beschikbaar was voor privé in engere zin

in	1963	f 1.935,--
	1964	f 1.582,--
	1965	f 2.296,--

dat de Inspecteur op grond van de feilen van de boekhouding, van het lage brutowinst-percentage en het lage privé belanghebbendes inkomen gecorrigeerd heeft op basis van een brutowinst van 25% van de inkoop, waarbij het voor privé in engere zin beschikbaar blijvende bedrag op f 4.785,-- uitkomt; dat belanghebbende niet heeft voldaan aan 's Hofs verzoek een overzicht te verstrekken van door hem in de jaren 1963,1964 en 1965 verleende kortingen;

Overwegende dat het Hof de standpunten van partijen als volgt heeft weergegeven:

"dat belanghebbende als grief tegen de navorderingsaanslag aanvoert, dat hij onmogelijk een brutowinstpercentage 25% van de inkoop heeft kunnen behalen; dat er geen bedrijven bestaan die soortgelijk aan het zijne zijn; dat immers zijn bedrijf gevestigd is in een oude werkplaats, die 40 meter van de openbare weg verwijderd is; dat hij door zijn andere functies niet zijn volle aandacht aan dit bedrijf kan geven; dat hij niet het volle gebruik vat mijn linkerbeen heeft; dat zijn cijfers dan ook niet met die van andere bedrijven vergeleken kunnen worden; dat hij veel door derden voor hem verrichte werkzaamheden met goederen betaalt; dat hij de verkoopprijzen vaststelt door de inkooprijzen met een derde te verhogen, maar dat hij meestal op die aldus vastgestelde prijzen een korting van omstreeks 10% verleent; dat hij wil aannemen dat hij een enkel kostenbedrag of een afschrijving abusievelijk verkeerd heeft geboekt;

dat de Inspecteur ter bestrijding van belanghebbendes grief betoogt, dat hij terecht de boekhouding verworpen heeft, daar deze blijkens de vastgestelde feiten geen betrouwbare grondslag voor de winstbepaling biedt; dat het normaal te behalen brutowinstpercentage van de inkoop voor vergelijkbare bedrijven in 1963 33 tot 35% bedroeg; dat hij als depreciërende factoren voor belanghebbenden bedrijf aanvaard heeft 1. het verlenen van kortingen en 2. de afgelegen ligging buiten de dorpskern; dat, mede gelet op de uitkomsten over 1967 en 1968, een brutowinst van 25% van de inkoop zeker niet te hoog is; dat hier grove onachtzaamheid aanwezig is, die een verhoging van 25% alleszins rechtvaardigt; dat van een persoon, die zich presenteert als ontvanger van een gemeente, boekhouder van onder andere B en agent van een bank, verwacht mag worden dat hij voor zijn eigen onderneming een redelijke administratie kan bijhouden.";

Overwegende dat het Hof omtrent het geschil heeft overwogen:

"dat het Hof met de Inspecteur de boekhouding als grondslag voor de winstbepaling verwerpt op grond van (a) de aan die boekhouding klevende feilen, (b) het lage brutowinstpercentage en (c) het lage voor privé in engere zin beschikbare bedrag;

dat de Inspecteur onweersproken gesteld heeft, dat het brutowinstpercentage van de inkoop in 1963 voor vergelijkbare bedrijven 33 tot 35% bedroeg;

dat voor een gezin als dat van belanghebbende een bedrag van omstreeks f 37,-- per week voor privé in engere zin onaanvaardbaar laag is;

dat ook bij een geschil over een aanslag tot navordering een redelijke verdeling van de bewijslast medebrengt, dat de belanghebbende, die stelt dat zijn brutowinst door het veelvuldig verlenen van kortingen aanmerkelijk lager is dan die van soortgelijke ondernemers, dit aannemelijk heeft te maken;

dat belanghebbende heeft verklaard hiertoe niet in staat te zijn;

dat het door de Inspecteur gehanteerde percentage van 25 niet te hoog is, gelet op de in dit jaar door soortverwante bedrijven behaalde resultaten, zoals die door de Inspecteur zijn gesteld en door belanghebbende niet bestreden, voorts op de invloed, welke depreciërende factoren op de uitkomst van belanghebbenden bedrijf kunnen hebben gehad en op het bedrag, hetwelk bij dit winstpercentage voor privé in engere zin beschikbaar is geweest;

dat belanghebbende niet aannemelijk gemaakt heeft, dat niet door lijn opzet of grove onachtzaamheid te weinig belasting is geheven, integendeel het Hof met de

Inspecteur op de door deze genoemde gronden grove onachtzaamheid aanwezig acht;

dat de verhoging derhalve terecht is toegepast;”;

Overwegende dat het Hof op deze gronden de aanslag tot navordering met de verhoging heeft gehandhaafd;

Overwegende dat belanghebbende in cassatie enige grieven heeft voorgedragen, hierop neerkomende: dat het Hof ten onrechte de boekhouding als grondslag voor de winstbepaling heeft verworpen; dat het Hof ten onrechte is afgegaan op brutowinstpercentages van vergelijkbare bedrijven, daar zodanige bedrijven er niet zijn; en dat het Hof de bewijslast op onredelijke wijze heeft verdeeld;

Overwegende dienaangaande:

dat het Hof op de daarvoor gebezigde gronden belanghebbendes boekhouding als grondslag voor de winstberekening heeft kunnen verwerpen;

dat het Hof blijkbaar heeft aangenomen, dat er met het bedrijf van belanghebbende vergelijkbare bedrijven zijn, welk oordeel, als zijnde van feitelijke aard, in cassatie niet op zijn juistheid kan worden getoetst;

dat het Hof de bewijslast niet op onredelijke wijze heeft verdeeld door te oordelen, dat ook bij een geschil over een aanslag tot navordering de belanghebbende zijn stelling, dat zijn brutowinst door het veelvuldig verlenen van kortingen aanmerkelijk lager is dan die van soortgelijke ondernemers, aannemelijk heeft te maken;

dat de voorgedragen grieven derhalve niet tot cassatie kunnen leiden;

Verwerpt het beroep .

Gedaan bij de Heren Wiarda, Vice-President, Eijssen, Hollander, Vroom en Telders, Raden, en door de Vice-President voornoemd uitgesproken ter Raadkamer van de derde juni 1900 zeventig, in tegenwoordigheid van de Substituut-Griffier Joosten.

Joosten

Wiarda